

เหยี่ยวผึ้ง

แตกต่างจากเหยี่ยวขนาดใหญ่อื่น ๆ ที่ปากเรียวเล็ก หัวเล็ก คอค่อนข้างยาว ท้ายทอยมีหงอนสั้น ๆ หางยาวปลายมน สีและลวดลายเปลี่ยนแปลงได้หลายแบบ หรือมีการเลียนแบบสีขนและลวดลายคล้ายเหยี่ยวชนิดอื่น ชนิดย่อยอพยพ *orienta* หงอนสั้นมากแทบมองไม่เห็น ชนิดย่อยประจำถิ่น *torquatus* บางตัวหงอนที่ท้ายทอยยาวเห็นได้ชัดเจน

ตัวผู้สีอ่อน : ตาน้ำตาลแดง หางด้านล่างเห็นแถบขาวกว้างมาก ปลายดำและแถบดำด้านในกว้างกว่าตัวเมีย ส่วนใหญ่หัวและหน้าเทา ลำตัวด้านล่างขาวแกมน้ำตาล-น้ำตาลแดง คอขาวมีเส้นดำรอบ อาจมีเส้นกลางคอ ขนคลุมใต้ปีกน้ำตาลเหลือง-น้ำตาล มีลายตามยาวสีเข้ม ขนปีกบินขาวหรือเทา ปลายปีกและขอบปีกด้านหลังดำกว้างกว่าตัวเมีย มีลายตามยาวที่ขนปีกบินด้านใน 2 แถบ

ตัวเมียสีอ่อน : ตาเหลือง แถบขาวใต้หางแคบกว่า เห็นเป็นแถบดำ 4 แถบ แถบปลายหางและแถบขอบปีกด้านหลังแคบกว่าตัวผู้

นกเต็มวัยสีเข้ม : ขนลำตัวและขนคลุมใต้ปีกน้ำตาลเข้ม คออาจมีสีอ่อน

นกวัยอ่อน : หนึ่งคลุมจมูกสีเหลืองสด ม่านตาสีเหลืองอ่อนหรือมีแถบคาดตาสีน้ำตาล มักมีหัวและลำตัวด้านล่างสีจางออกขาว ลายใต้ปีกจางกว่า และลายใต้หางมี 3-4 แถบ

เสียงร้อง : “หวิว หวิว หวิว”

ถิ่นอาศัย : ป่าดิบ ป่าโปร่ง ที่ราบถึงความสูง 2,000 ม. นกประจำถิ่น พบไม่บ่อย นกอพยพพบบ่อยมาก

*บางตำราจัดให้ชนิดย่อยอพยพเป็นเหยี่ยวผึ้งตะวันออก **Eastern Honey-Buzzard:**

P. orientalis และชนิดย่อยประจำถิ่นเป็นเหยี่ยวผึ้งประจำถิ่น **Indomalayan Honey-Buzzard:** *P. ptilorhynchus torquatus*

เหยี่ยวผึ้ง

Oriental Honey-Buzzard

Pernis ptilorhynchus